C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1r-893/2025 Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei
1-25073164-03-1r-26112025 Judecător: Hristina Craveț

D E C I Z I E
În Numele Legii

12 februarie 2026 mun. Bălţi

Colegiul Penal al Curții de Apel Nord

Având în componența sa:
Președintele completului, judecătorul Ion Talpa
Judecătorii Cristina Prisacari și Viorica Severin

a judecat, în ordine de recurs, recursul procurorului în Procuratura Bălți, oficiul Sîngerei, Ludmila Zaharia și cel depus de avocatul Grigore Pralea în interesele părții vătămate Ion Chira declarate împotriva ***sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 20 octombrie 2025***, în cauza penală privind condamnarea lui:

Cazacu Ion, c/p *****, născut la ***** în s. *****, r-nul *****, studii medii incomplete, celibatar, angajat în câmpul muncii în calitate de fermier-agricultor la ÎI ”*****”, cetățean al Republicii Moldova, fără persoane la întreținere, domiciliat în r-nul *****, s. *****, anterior judecat prin:

- sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei din 05.07.2022 în baza art. 264[1] alin. (4) Cod penal la 140 ore muncă neremunerată în folosul comunității. Pedeapsa a fost executată integral la data de 07.11.2022, antecedentul penal stins.

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal;

Cauza a fost examinată în baza art. 364[1] Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: 23.05.2025-20.10.2025;
În instanța de recurs: 26.11.2025-12.02.2026.

Procedura de comunicare a părților despre examinarea recursului executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele recursurilor, materialele cauzei și prevederile legale, pentru expunere asupra recursurilor, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 20 octombrie 2025, Cazacu Ion a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 151 alin. (1) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 Cod penal s-a suspendat condiționat executarea pedepsei cu închisoare pe o perioadă de probațiune de 3 (trei) ani, dacă în perioada de probațiune inculpatul nu va săvârşi o nouă infracţiune şi prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat.

Cazacu Ion s-a obligat în perioada de probațiune să nu-şi schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent.

S-a aplicat în privința lui Cazacu Ion măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi ţara, care s-a menţinut până la intrarea sentinței în vigoare.

Acțiunea civilă a părții vătămate Chira Ion s-a admis parțial.

S-a încasat de la Cazacu Ion în beneficiul lui Chira Ion suma de 13 066,30 (treisprezece mii șasezeci și șase lei, 30 bani) lei cu titlu de prejudiciu material și suma de 100 000 (una sută mii) lei cu titlu de prejudiciu moral.

Pretenția părții vătămate Chira Ion privind încasarea de la inculpatul Cazacu Ion a cheltuielilor de judecată în sumă de 24 000 (douăzeci și patru mii) lei, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

S-a încasat de la Cazacu Ion în beneficiul Statutului suma de 768 (șapte sute șaizeci și opt) lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză, instanța de fond a constatat că, Cazacu Ion la 12 octombrie 2024, aproximativ la orele 19:30, aflându-se în apropierea Stației Peco ”Alien Service”, amplasată în com. Drăgănești, raionul Sângerei, în urma unui conflict apărut spontan cu Chira Ion, acționând în mod intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, l-a îmbrâncit pe Chira Ion, l-a apucat forțat de un deget al mânei stângi. În timp ce Chira Ion a căzut jos pe spate, Cazacu Ion s-a urcat peste el și i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii în regiunea capului și a feței, în rezultatul cărui fapt i-a provocat potrivit Raportului

de expertiză judiciară nr. 202521DOI70 din 02 aprilie 2025 vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății sub formă de: trauma ochiului drept manifestată prin edem a țesuturilor moi și echimoză în regiunea periorbitală pe dreapta, hemoragie totală în sclera ochiului drept, plagă penetrantă a globului ocular drept, ruptura sclerala subconjunctivala cu evadarea conținutului globului ocular, subatrofia globului ocular postraumatică, hemoftalm, hipotonie oculară, leziuni care au drept consecință o incapacitate permanent de muncă mai mult de 1/3 (65%) și fractură închisă a falangei medii a degetului IV a mânei stîngi, fără deplasarea fragmentelor, cu edem a țesuturilor moi și ehimoză la acest nivel.

Prin acțiunile sale Cazacu Ion a comis infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (1) din Codul penal, individualizată prin *vătămare intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, însoțită de pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364[1] Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond în termen a declarat cerere de recurs procurorul în Procuratura Bălți, oficiul Sîngerei, Ludmila Zaharia prin care a solicitat admiterea recursului, casarea parțială a sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 20 octombrie 2025 în latura pedepsei, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care ultimului să fie expuse prevederile art. 90 Cod penal și stabilirea în acest sens a unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea recursului, procurorul a declarat faptul că la numirea pedepsei, instanța de judecată a ignorat prevederile art. 75 Cod penal ce ţine de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului şi i-a numit o pedeapsă prea blândă în coraport cu faptele săvârșite de inculpat.

În acest context, nu s-a luat în considerație faptul că infracțiunea incriminată lui Cazacu Ion face parte din categoria infracțiunilor grave, care atentează asupra sănătății şi vieții persoanei, având un pericol deosebit pentru societate.

Pe lîngă acest fapt instanța nu a ținut cont că din cauza comiterii acestei infracțiuni, partea vătămată Chira Ion, la vârsta de doar 38 ani, şi-a pierdut capacitatea de muncă mai mult de 1/3 (65%) şi a rămas pe viață cu leziuni iremediabile deoarece i-a fost extirpat un ochi.

Toate aceste momente determină necesitatea emiterii unei decizii de

condamnare a inculpatului Cazacu Ion, fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică fără suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii.

Prin executarea reală a pedepsei închisorii, urmează a fi restabilită echitatea socială și în special prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni din partea inculpatului. Prin suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii, se influențează în mod negativ asupra felului în care societatea percepe gradul de restabilire a echității sociale prin actul de justiție, iar reacția coercitivă a statului ca fiind una defectuoasă şi ineficientă.

De asemenea, împotriva sentinței instanței de fond în termen a declarat cerere de recurs avocatul Grigore Pralea în interesele părții vătămate Chira Ion prin care a solicitat casarea parțială a sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 20 octombrie 2025 în latura acțiunii civile și a cheltuielilor de asistență juridică, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care cerințele solicită să fie admise integral.

În motivarea cererii de recurs, avocatul a declarat faptul că instanța de judecată examinând cauza penală menționată având cererea inculpatului de examinare cauzei în ordinea art. 364^1 Cod de procedură penală, a considerat necesar de a micșora ultimului nu numai pedeapsa penală dar și-a asumat să calculeze şi cheltuielile suportate de el cât şi starea morală a părții vătămate (fiind lipsit de 50% din vederea şi din posibilitatea de a se angaja la muncă cu asemenea leziuni). Astfel invocă că instanța de fond nu a ţinut cont de gravitatea leziunilor suferite de partea vătămată, respectiv pierderea unui ochi şi a unui deget, care afectează semnificativ calitatea vieții şi capacitatea de muncă a acestuia.

Susține recurentul că, potrivit legislației în vigoare, victimele infracțiunilor au dreptul la o despăgubire completă pentru toate prejudiciile suferite, inclusiv cele morale și cheltuielile de asistență juridică, iar la caz, instanța a omis să analizeze în totalitate aceste aspecte.

La fel, instanța nu a acordat suma necesară pentru acoperirea cheltuielilor de asistență juridică, ceea ce constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil.

Argumentele părților:

În temeiul art. 447 alin. (2) Cod de procedură penală, respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului şi a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Astfel, la 02 februarie 2026 în adresa instanței de judecată a parvenit referința depusă de avocatul Ion Procopciuc în interesele inculpatului Ion Cazacu prin care a solicitat respingerea recursurilor depuse împotriva soluției primei instanțe, ca fiind nefondate cu menținerea acesteia fără modificări.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal consideră necesar de a admite recursul acuzatorului de stat și cel depus de avocatul Grigore Pralea în interesele părții vătămate Chira Ion cu casarea parțială a sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 20 octombrie 2025 în latura pedepsei și a cheltuielilor avocaționale, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță și emiterea unei noi hotărâri în această parte reieșind din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1[4]) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364[1] alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi **măsura de pedeapsă stabilită**.

Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art. 447 şi 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral, şi ia una din următoarele soluții: *rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului*.

În acest sens, Colegiul notează că rațiunea şi finalitatea exercitării căii de atac rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța de grad inferior la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează are un rol preventiv şi unul reparator.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de fond, inclusiv şi să o caseze, atunci când se constată admiterea erorilor de drept de natură să afecteze echitatea desfășurării procesului şi care au avut drept consecință adoptarea unei hotărâri nemotivate.

În fortificarea acestei soluții Colegiul reține că, prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art. 364[1] Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Respectiv, chestionându-l pe inculpat sub jurământ în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art. 364[1] alin. (4) Cod de procedură penală prin încheiere protocolară i-a admis cererea pe motiv că din probele administrate rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuând cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de fond inculpatul Cazacu Ion a recunoscut faptele săvârșite, depunând sub jurământ declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborând întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului Cazacu Ion în baza dispoziției art. 151 alin. (1) Cod penal.

Concluzia descrisă se confirmă prin probe pertinente și concludente care au fost cercetate de instanța de fond și care în ansamblul lor, din punctul de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate.

Colegiul consideră că instanța de fond a adoptat o sentință legală şi întemeiată în ceea ce privește stabilirea vinovăției inculpatului, apreciind fiecare probă din punctul de vedere al pertinenței, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

La fel, Colegiul penal reține că sentința corespunde prevederilor art. 384, 389 și 364[1] Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

De asemenea, sentința nu a fost contestată nici în partea calificării faptelor inculpatului și nici Colegiul penal nu a stabilit careva motive de a interveni în ea în ce privește aspectul încadrării acțiunilor inculpatului, apreciind-o ca fiind legală, adoptată cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Potrivit textului recursului înaintat rezultă că, procurorul în Procuratura Bălți oficiul Sîngerei, Ludmila Zaharia este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă nu este de acord cu sentința în partea individualizării pedepsei penale, considerând că

acestuia urmează a-i fi stabilită pedeapsa sub formă de închisoare *cu executare în cadrul mediului carceral.*

Nici partea apărării nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei, dar se va expune doar în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

Aceasta deoarece, Colegiul penal reține că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și de drept, vinovăția inculpatului, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, apreciind faptele săvârșite de acesta, încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat. Cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Sentința în cauză a fost atacată în partea stabilirii pedepsei, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei și se va expune doar în partea stabilirii și individualizării pedepsei inculpatului.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Cazacu Ion conform art. 151 alin. (1) Cod penal individualizată prin, *vătămare intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, însoțită de pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă.*

În continuare, reieșind din limitele recursului înaintat de către acuzatorul de stat Colegiul penal verificând legalitatea individualizării pedepsei penale aplicate în privința inculpatului, constată prezența erorii de drept prevăzute la art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile judecătorești pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazurile în care s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege sau **greșit individualizate în raport cu prevederile capitolului VII din Partea generală a Codului penal**.

În fortificarea soluției date, Colegiul penal constată că instanța de fond la individualizarea pedepsei penale ce urma a-i fi stabilită lui Cazacu Ion nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75-78 Cod penal, respectiv, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La fel, Colegiul relevă că prevederile art. 384 alin. (3) și (4) Cod de procedură penală, coroborate cu cele ale art. 385 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, indică la faptul că la adoptarea hotărârii instanța de judecată soluționează chestiunea cu privire individualizarea pedepsei, prin prisma confirmării/infirmării existenței circumstanțelor care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, or, numai în aceste condiții actul judecătoresc va putea fi considerat legal, întemeiat şi motivat.

În continuare, instanța de recurs statuează că prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea pedepsei, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

În conformitate cu acestea, pedeapsa aplicată persoanei vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată.

Reieșind din prevederile legale se menționează că, legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale şi a pedepsei penale, luându-se în considerare caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovatului, caracterul prejudiciului și mărimea daunei cauzate, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și condițiile de viață ale familiei lui (art. 75 Cod penal).

Așadar, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea atât a unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal în baza căruia este condamnat inculpatul, cât și a modului de executare a acesteia, instanța de judecată fiind singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal constată că instanța de fond a concluzionat că în privința lui Cazacu Ion pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, prin aplicarea efectelor prevăzute la art. 80^1 Cod

penal i-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, fiindu-i dispusă suspendarea executării condiționate a pedepsei, stabilindu-i o perioadă de probațiune de 3 (trei) ani.

Pentru a ajunge la concluzia condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, prima instanță a reținut personalitatea inculpatului, vârstă relativ tânără a acestuia, faptul că a recunoscut vina, caracteristică pozitivă, angajat oficial în serviciu, pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității a executat-o fără abateri, este disponibil de a recupera prejudiciul material cauzat părții vătămate precum și prejudiciul moral cauzat în mărime rezonabilă, fapt pentru ce s-a ajuns la concluzia că corectarea și corijarea inculpatului se va putea realiza fără izolarea acestuia de societate.

În context, Colegiul penal analizând în această parte soluția pronunțată și raționamentele expuse atestă că prima instanță în mod eronat a reținut în sarcina celui din urmă posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, dispunând astfel *condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei*, fără a ține cont de faptul că prezenta infracțiune comisă de inculpatul Cazacu Ion nu poate fi apreciată ca fiind un eveniment unic în viața sa în condițiile în care subiectul activ al infracțiunii are în palmaresul său deja o condamnare din 05 iulie 2022 pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (4) Cod penal, pedeapsa căruia sub formă de muncă neremunerată deși a fost executată totuși creează premisa de a constata că nu și-a realizat efectul, or aflarea sa pe banca acuzațiilor pentru comiterea unei ***infracțiuni grave*** denotă clar faptul neresocializării sale, urmând deopotrivă ca pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani să fie pusă în executare reală.

Aceasta pentru că, instanța de fond, la aplicarea art. 90 Cod Penal în cauza lui Cazacu Ion nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, de amploarea pe care o are această categorie de infracțiune fiind una extrem de periculoasă vieții și sănătății persoanei or, în urma loviturilor aplicate de către inculpat părții vătămate i-a fost provocată, potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 202521DOI70 din 02 aprilie 2025 ***vătămare gravă*** *a integrității corporale sau a sănătății sub formă de: trauma ochiului drept manifestată prin edem a țesuturilor moi și echimoză în regiunea periorbitală pe dreapta, hemoragie totală în sclera ochiului drept, plagă penetrantă a globului ocular drept,* ***ruptura sclerala subconjunctivala cu evadarea conținutului globului ocular****, subatrofia globului ocular postraumatică, hemoftalm, hipotonie oculară,* ***leziuni care au drept consecință o incapacitate permanent de muncă mai mult de 1/3 (65%)*** *și fractură închisă a falangei medii a degetului IV a mânei stîngi, fără deplasarea fragmentelor, cu edem a țesuturilor moi și ehimoză la acest nivel.*

Astfel, toate aceste chestiuni permit a concluziona că comportamentul și intensitatea loviturilor aplicate de inculpatul Cazacu Ion părții vătămate Chira Ion

ce au provocat ultimului vătămare gravă a integrității corporale soldată cu incapacitate permanent de muncă mai mult de 1/3 (65%) denotă imposibilitatea de a menține pedeapsa condiționată aplicată de prima instanță, or aceasta nu își va pune amprenta asupra corectării inculpatului, urmând ca Cazacu Ion să execute totuși pedeapsa penală sub formă de închisoare, prin acesta asigurându-se o potențială recidivare a acțiunilor sale față de alți membri ai societății.

Întru fundamentarea acestor concluzii, instanța de recurs notează că potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracţiunile săvîrşite cu intenţie şi de cel mult 7 ani pentru infracţiunile săvîrşite din imprudenţă, instanţa de judecată, ţinînd cont de circumstanţele cauzei şi de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiţionată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiţionată a executării pedepsei şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanţa de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvîrşi o nouă infracţiune şi, prin respectarea condiţiilor probaţiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnaţi cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei îl exercită organele de probaţiune, iar asupra comportării militarilor – comandamentul militar respectiv.

O condiție prevăzută expres în art. 90 alin. (1) Cod penal constituie concluzia instanței că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită.

Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege.

Deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de *suspendare condiţionată executării pedepsei cu închisoare*, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat convingerea ei.

Deci, pe lângă motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța trebuie să motiveze suplimentar, din care considerente a concluzionat că nu este rațional ca inculpatul să execute termenul pedepsei stabilite.

Analizând condițiile în care poate fi acordată *suspendarea condiţionată a executării pedepsei cu închisoare*, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Generalizând, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu periculozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătatea, situația familială și socială etc.

Astfel, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare depinde de întrunirea cumulativă a mai multor condiții, expres și limitative prevăzute de lege, care privesc, pe de o parte, pedeapsa aplicată și natura infracțiunii – *condiții obiective*, iar pe de altă parte, situația și persoana infractorului – *condiții subiective*. În cadrul condițiilor suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare, persoana inculpatului interesează sub *raportul periculozității sale*, decurgând, în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată pentru a se putea constata *dacă aceasta se poate corecta fără executarea pedepsei*.

În aserțiunea dată, Colegiul penal consideră necesar de a învedera că infracțiunea comisă de către Cazacu Ion nu poate fi privită ca un eveniment accidental în viața sa, or fiind analizat comportamentul său inclusiv prin prisma legii contravenționale s-a constatat că acesta este adeptul băuturilor spirtoase (art. 355 Cod contravențional), manifestă indiferență față de ordinea publică şi liniștea persoanei fizice (art. 354 Cod contravențional), precum și antrenarea sa în comiterea contravențiilor de vătămare a integrității corporale (art. 78 Cod contravențional) (f.d. 97), iar la moment i se impută comiterea unui infracțiuni din rândul celor grave care, *per se,* are un pericol social ridicat, pricinuind vătămări corporabile părții vătămate, iar pentru a proteja în viitor alți potențiali subiecți pasivi ai infracțiunii se impune necesitatea privării cului din urmă de libertate.

Pe această undă, în opinia instanței de recurs, aplicarea în speță a unei pedepse mai blândă prin prisma art. 90 Cod penal, nu își va dovedi utilitatea și nici nu va contribui la reeducarea celui din urmă și la împiedicarea acestuia de a comite noi infracțiuni.

Astfel, reieșind din scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea sa cât şi a altor persoane - faptul că în privința acestuia va fi aplicată o pedeapsă mai blândă poate doar să-l încurajeze la comiterea pe viitor a altor infracțiuni.

Prin urmare, Colegiul penal apreciază că pedeapsa stabilită de către instanța de fond nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Respectiv, în asemenea situații, pentru a fi atins scopul legii penale urmează a se interveni mai prompt, prin aplicarea unor sancțiuni mai severe, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane, să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni.

Mai mult ca atât, pedeapsa penală are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, concretizând dezaprobarea legală și judiciară atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și în ceea ce privește persoana inculpatului.

Pe de altă parte, pedeapsa trebuie să fie astfel individualizată încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte penale similare.

Tot aici se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunilor.

În consecință, Colegiul penal, în speța dată, găsește întemeiate argumentele recurentului și constată că concluzia instanței inferioare, precum că scopul legii penale poate fi atins și fără executarea reală a pedepsei cu închisoare este eronată, din care considerente urmează a fi exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal față de inculpatul Cazacu Ion, nefiind constatat faptul că prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

În acest sens, instanța de recurs menționează că în speță, sunt respectate prevederile art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, privitor la neagravarea situației inculpatului, întrucât excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal la etapa judecării recursului, se referă la modul de executare a pedepsei și nu însăși la pedeapsa aplicată de prima instanță. Or, excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, în raport cu soluția prevăzută la art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, care stipulează că judecând recursul, instanţa adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casând hotărârea, parţial sau integral, şi ia una din următoarele soluții: rejudecă cauza cu adoptarea

unei noi hotărâri, **dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului**. Astfel, nu poate fi considerată o agravare a situației acestuia, deoarece ca agravare a situației condamnatului se înțeleg *situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt aliniat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsă prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicare a unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuată, situații de învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început ori orice altă modificare a învinuirii, care afectează dreptul inculpatului la apărare.*

În consecință, Colegiul penal statuează asupra faptului că, în cauza supusă judecății, instanța de fond a admis eroarea de drept prevăzută de art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală și a individualizat eronat modul de executare a pedepsei stabilite inculpatului Cazacu Ion pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, urmând astfel a executa pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani cu executare *în penitenciar de tip semiînchis*.

În situația dictată, Colegiul penal ține a menționa că, pedeapsa penală sub formă de închisoare cu executare reală aplicată lui Cazacu Ion este suficient de proporțională faptei penale comise, urmând a asigura în deplină măsură retribuția stabilită de legea penală, fiind astfel efectivă pentru reeducarea şi corijarea sa ce va contribui *a priori* la prevenirea săvârșirii de către el a unor ilegalități similare.

Într-o altă ordine de idei, ținând cont de limitele recursului înaintat de avocatul Grigore Pralea, Colegiul penal statuează că prima instanță în mod întemeiat a dispus admiterea parțială a pretenției părții vătămate Chira Ion și încasarea din contul inculpatului Cazacu Ion a prejudiciului moral în sumă de 100 000 (una sută mii) lei.

În fortificarea acestui deziderat Colegiul penal va trece în revista incidența jurisprudenței CEDO, cauza Ernst c. Belgiei (15 iulie 2003), unde Curtea a statuat, în principiu, că „atunci când victima unei infracțiuni se constituie parte civilă în procesul penal, aceasta semnifică introducerea unei cereri în despăgubiri, chiar dacă ea nu a cerut, în mod expres, repararea prejudiciului suferit. Prin dobândirea calităţii de parte civilă în procesul penal, ea are în vedere nu numai condamnarea penală a autorului infracţiunii, ci şi repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit”.

Potrivit art.61 alin.(1) Cod de procedură penală, parte civilă este recunoscută persoana fizică sau juridică în privinţa căreia există suficiente temeiuri de a considera că în urma infracţiunii i-a fost cauzat un prejudiciu material sau moral,

care a depus la organul de urmărire penală sau la instanţa de judecată o cerere de chemare în judecată a bănuitului, învinuitului, inculpatului sau a persoanelor care poartă răspundere patrimonială pentru faptele acestuia. Acţiunea civilă se judecă de către instanţă în cadrul procesului penal dacă volumul prejudiciului este incontestabil.

În conformitate cu art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, acţiunea civilă în procesul penal poate fi intentată la cererea persoanelor fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale, morale sau, după caz, le-a fost adusă daună reputaţiei profesionale nemijlocit prin fapta (acţiunea sau inacţiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârşirea acesteia.

Conform articolul 225 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea acțiunii civile în procesul penal, indiferent de valoarea acţiunii, se efectuează de către instanţa de competenţa căreia este cauza penală.

Conform art. 1998 alin. (1) Cod civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

În corespundere cu dispozițiile art. 2036 alin. (l) şi (2) Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferinţe psihice sau fizice) pin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de legislaţie, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin echivalent bănesc, iar potrivit art. 2037 alin. (1) Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice și fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului și de măsura în care această compensație poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Prin urmare, odată cu stabilirea vinovăției inculpatului Cazacu Ion în comiterea unei fapte ilicite în raport cu partea vătămată Chira Ion, părții vătămate în mod inevitabil i-a fost cauzat un prejudiciu moral, manifestat prin dureri fizice, suferințele morale, ceea ce acordă dreptul acestuia de a pretinde recuperarea prejudiciului moral.

Corespunzător, instanța de recurs evidențiază că fiecare persoană care pretinde că a suferit este în drept să-şi estimeze prejudiciul moral suferit, dar numai instanța de judecată este împuternicită prin lege să determine mărimea prejudiciului moral prin echivalent bănesc, conducându-se de noțiunea reparării rezonabile, de personalitatea părții vătămate, de circumstanțele cazului concret.

Astfel, caracterul şi gravitatea suferinţelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Totodată, pe lângă gravitatea prejudiciului moral ce trebuie luată în seamă pentru stabilirea despăgubirii, trebuie să se analizeze și un al doilea criteriu, cel al echității. Or, dacă gravitatea prejudiciului moral este mare, și despăgubirea ce trebuie acordată trebuie să fie una substanțială. Despăgubirea trebuie să fie una justă, rațională, echitabilă, adică în așa fel stabilită încât să asigure efectiv o compensație suficientă, dar nu exagerată, a prejudiciului moral suferit.

În acest sens, Colegiul penal remarcă că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a făcut o serie de aprecieri notabile în ceea ce privește proba prejudiciului moral, constatând în repetate rânduri că proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul şi raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu şi a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă (cauza A. împotriva Norvegiei, nr. 28070/06, 9 aprilie 2009).

Mai mult, în cauzele Danev împotriva Bulgariei şi Iovtchev împotriva Bulgariei Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în esență încălcarea Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale, după ce a considerat că abordarea formalistă a instanţelor naţionale, care atribuiseră reclamantului obligaţia de a dovedi existenţa unui prejudiciu moral cauzat de fapta ilegală prin dovezi susceptibile să confirme manifestări externe ale suferințelor lui fizice sau psihologice, avuseseră ca rezultat privarea reclamantului de despăgubirea pe care ar fi trebuit să o obțină.

În acest sens, Colegiul penal reține că în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit cu certitudine că părții vătămare Chira Ion a avut de suportat un prejudiciu de natură morală ca urmare a acțiunilor ilegale ale inculpatului Cazacu Ion, părții vătămate fiindu-i cauzate leziunii corporale grave, ceea ce în mod inevitabil a cauzat suferințe fizice și psihice, precum și o stare de stres și frustrare.

Din aceste considerente, Colegiul penal conchide că suma în mărime de 100 000 (una sută mii) lei acordată părții vătămate Chira Ion de la subiectul activ ai infracțiunii cu titlu de despăgubire morală pentru suferințele fizice și psihice suportate, este una echitabilă și justificată, constituind o satisfacție echitabilă pentru suferințele pe care le-a suportat, fără a fi stabilite careva circumstanțe în vederea majorării sumei dispuse spre încasare.

La fel, Colegiul penal ține a trece în revistă netemeinicia solicitării părții apărării de a fi majorat cuantumul prejudiciului moral în condițiile în care la

stabilirea acestuia se impune necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciu moral suferit, să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie venituri nejustificate.

Pe de altă parte, Colegiul penal consideră justificată poziția avocatului Grigore Pralea în ceia ce privește încasarea cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 24 000 (douăzeci și patru mii) lei.

Astfel, din materialele dosarului se atestă cert că, partea vătămată Chira Ion în instanța de fond au fost asistat de către avocatul Grigore Pralea baza mandatului avocațional nr. 1654631 din 20.01.2025 (f.d. 50).

La fel, instanța de recurs evidențiază că la materialele cauzei penale a fost anexat bonul de plată seria DAA nr.16747078 ce confirmă suportarea de către partea vătămată a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 9000 (nouă mii) lei (f.d. 196).

La fel, instanța de recurs evidențiază că la materialele cauzei penale au fost anexat bonul de plată seria DAA nr.16747073 ce confirmă suportarea de către partea vătămată a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 15 000 (cincisprezece mii) lei.

Prin urmare, analizând cerința apărării cu privire la recuperarea cheltuielilor de asistență juridică, instanța de apel la determinarea cuantumului cheltuielilor de asistență juridică ține cont de practica Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil (cauzele Costin împotriva României, Străin împotriva României, Stere și alții împotriva României, Raicu împotriva României).

Prin prisma art. 96 alin. (1) și (1^1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut cîștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin.(1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Prevederi similare se regăsesc și la art. 63 alin. (4) din Legea cu privire la avocatură nr. 1260 din 19 iulie 2002, potrivit căruia cheltuielile suportate de client în legătură cu acordarea de către avocat a asistenței juridice la apărarea drepturilor și intereselor lui legitime în cauzele penale, civile și administrative urmează a fi compensate integral și proporțional cerințelor admise (respinse) de partea adversă.

Dreptul la apărare, fiind garantat ca un drept inviolabil, având după conținutul său un caracter complex, presupune posibilitatea fiecărui cetățean de a reacționa independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor şi libertăților sale.

În acest scop persoana se poate baza atât de propriile puteri, cît şi pe asistența unui avocat. Pe toată durata procesului persoana are dreptul să fie asistată de un avocat ales sau numit din oficiu.

Acest drept inalienabil presupune şi neamestecul în activitatea persoanelor care exercită apărarea în limitele prevăzute de lege (art.26 din Constituție).

Consacrând dezideratul fundamental privind dreptul la apărare, Statul a prevăzut că dreptul de a beneficia de asistența juridică a oricărui avocat în bază de acord al părților reprezintă acele condiții juridice stipulate de lege, prin care pot fi apărate drepturile, libertățile şi interesele legitime ale persoanelor fizice şi juridice în Republica Moldova, precum şi cele indiscutabil necesare pentru buna desfășurare a activității profesionale a avocaților.

Astfel, potrivit normelor de drept procesual civil național și potrivit unei jurisprudențe constante al CEDO, o despăgubire a cheltuielilor de judecată pentru asistență juridică poate fi acordată doar în cazul când vor fi întrunite cumulativ următoarele condiții:

a) cheltuielile de judecată pentru asistența juridică au fost efectuate în mod necesar și real pentru a preveni sau a face să fie remediată o încălcare în ordinea juridică stabilită și spre a fi constatată o asemenea încălcare de instanța de judecată și a obține pe această cale înlăturarea consecințelor ei;

b) cuantumul acestor cheltuieli să fie rezonabil, mai precis, pentru a putea fi rambursate, cheltuielile judiciare trebuie să se raporteze la încălcarea constatată prin hotărârea judecătorească, complexitatea cauzei și cheltuielile au fost făcute, în mod necesar, cu scopul de a preveni sau a redresa faptele decise de instanța de judecată ca reprezentând o încălcare a normelor care guvernează raportul juridic litigios.

La fel s-a constatat că, pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CEDO, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor a următoarelor documente: dovada achitării onorariilor avocaților; copia de pe facturile de strictă evidență, emisă pentru clienți-persoane juridice și în alte cazuri stabilite de legislație; lista detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și a timpului aferent acestora (cu tariful și orarul).

De asemenea, pentru determinarea cuantumului compensației acordate instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va mai ține cont de: complexitatea cauzei, noutatea și dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speță, aportul avocatului la soluționarea cauzei, timpul și munca depusă de avocat, faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare, justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză și alți factori la discreția instanței.

Conform punctelor 15-17 din Recomandarea privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență

juridică, aprobată prin decizia nr. 2 a Consiliului Uniunii avocaților din Republica Moldova din 30 martie 2012, pornind de la practica CEDO, cheltuielile de asistență juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime.

Mai mult, prevederile Recomandării citate reţin că, se compensează de către instanțele de judecată cheltuielile de asistență juridică necesare și rezonabile care urmează a fi calculate și apreciate reieșind din volumul lucrului efectuat și importanța documentelor întocmite.

Aici necesită a fi evidențiat că, pentru a determina cuantumul compensației acordate și pentru a face o apreciere corectă se va ține cont de: a) complexitatea cauzei; noutatea şi dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speță; b) aportul avocatului la soluționarea cauzei; c) timpul şi munca depusă de avocat; d) aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența (cunoștințe tehnice speciale, cunoașterea profundă a unor reglementări de profil, cunoașterea limbilor străine, a altor procedee de comunicare cu clienți specifici etc.); e) faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare; f) rezultatul obținut; g) restricțiile de timp impuse de client şi de circumstanțele cauzei; h) natura şi durata relației dintre avocat şi client; i) experiența, reputația și abilitatea avocatului; j) justificarea şi ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; k) suma despăgubirilor pretinse în cauză; l) alți factori, la discreția instanței.

Prin urmare, Colegiul penal atestă că suma în ansamblu de 24 000 (douăzeci și patru mii) lei solicitată de partea apărării este una proporțională, necesară și rezonabilă pentru serviciile avocatului acordate clientului său în cadrul examinării prezentei cauze în instanța de fond, ținând cont de complexitatea cauzei, aportul avocatului la soluționarea cauzei, timpul și munca depusă de avocat (întocmirea cererii de chemare în judecată, participarea la etapa urmării penale cât și la judecarea fondului cauza în primul set de proceduri), din care considerente această sumă urmează a fi încasată în din contul inculpatului Cazacu Ion în beneficiul părții vătămate Chira Ion.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal conchide că recursul declarat de către procuror și cel depus de apărător urmează a fi admise, cu casarea parțială a sentinței în cauză în latura aplicării prevederilor art. 90 Cod Penal și a cheltuielilor avocaționale și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, în sensul descris supra, cu menținerea fără modificări a celorlalte dispoziții ale sentinței.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 449 alin. (1) pct. (2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E :

Recursul procurorului în Procuratura Bălți, oficiul Sîngerei, Ludmila Zaharia și cel depus de avocatul Grigore Pralea în interesele părții vătămate Ion Chira declarate împotriva ***sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 20 octombrie 2025*** în cauza penală în privința lui **Ion Cazacu** se admit, cu casarea parțială a respectivei sentințe în latura aplicării prevederilor art. 90 Cod Penal și cheltuielilor de asistență juridică, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

Se exclud prevederile art. 90 Cod penal din sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 20 octombrie 2025, în privința lui Cazacu Ion.

Dispune executarea pedepsei stabilită lui Cazacu Ion sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, stabilit lui Cazacu Ion urmează a fi calculat din momentul reținerii acestuia.

Se încasează de contul inculpatului Cazacu Ion în beneficiul părții vătămate Chira Ion cheltuielile de asistență juridică în mărime de 24 000 (douăzeci și patru mii) lei.

În rest dispozițiile sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 20 octombrie 2025 se mențin fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecător **Judecător** **Judecător**